

Az utolsó voksolás az elnökválasztás előtt – Marine Le Pen az Élysée-palota kapui előtt?

FEJÉRDY GERGELY

MKINézőpont

A Magyar Külügyi Intézet rendszeres kiadványa.

Kiadó:

© Magyar Külügyi Intézet, 2026.

Kiadó székhelye:

1016 Budapest, Bérc utca 13-15.

Felelős kiadó:

dr. Feledy Botond, vezérigazgató

Felelős szerkesztő:

Dr. Rácz András,
kutatási és tudományos ügyekért felelős vezérigazgató-helyettes

Szerző(k):

Fejérdy Gergely

Lektorálta:

Vass Ágnes

Korábbi kiadványainkat megtekintheti az [Intézet](#) weboldalán.

A borítókép forrása: shutterstock

2026. október 9.

Fejérdy Gergely, vezető kutató, MKI

Az utolsó voksolás az elnökválasztás előtt – Marine Le Pen az Élysée-palota kapui előtt?

A 2026. szeptemberi francia szenátusi választások megőrizték a mérsékelt jobboldal és a centrum többségét, ugyanakkor megerősítették a radikális erők térnyerését. A Nemzeti Tömörülés frakcióalakítási lehetősége és a Lázadó Franciaország bekerülése a felsőházba politikai és szimbolikus jelentőséggel bír a 2027-es elnökválasztás előtt. Marine Le Pen kedvező helyzetből készülhet a megmérettetésre, győzelme azonban jelentős részben attól függ, hogy a megosztott mérsékelt és centrista tábor képes lesz-e közös, versenyképes alternatívát felmutatni. A költségvetési nehézségek és a parlamenti szétagoltság közben tovább szűkítik a kormányzás mozgásterét. Az elnökválasztás önmagában nem garantálja a politikai patthelyzet feloldását: az új államfő parlamenti többsége is bizonytalan maradhat.

Szeptember 27-én tartották Franciaországban a szenátusi választásokat. Ez a 348 fős testület háromévente újul meg, de úgy, hogy parlamenterek felét választják csak újra. A szenátorok mandátuma összesen hat évre szól. Az idei év során 63 franciaországi területi választókerületben, valamint a külföldön élő franciák képviseletében 178 szenátort választottak újra az ún. „nagyválasztók” (grands électeurs). Ez a voksolás nem közvetlen, hanem közvetett módon történik. A választói kollégium tagjai lehetnek a parlamenti képviselők, érintett regionális tanácsosok, megyei tanácsosok, önkormányzati tanácsok küldöttei, vagy azok helyettesei. A szeptemberi választáson 1 680 fő indult a 178 helyért. A voksoláson a 172 600 nagy választó közül, 93 469 adhatta le szavazatát zömében önkormányzati tanács-tagokra (95,2%). Ez utóbbi azért érdekes, mert a 2026. márciusában tartott helyhatósági választások eredménye különös mértékben

tükröződik a voksolás kimenetelében. A szeptember 27-én megválasztott szenátor közül 111 tudta megújítani mandátumát, de 67 új szenátor kezdheti meg a munkát október elsejétől, köztük egyébként 17 volt miniszter.¹

Erőviszonyok a Szenátusban

A 348 tagú testületben továbbra is 2014 óta a mérsékelt jobboldal és a centrista csoportok együttese rendelkezik a legtöbb székkel, összesen 231-gyel. Szeptember 27-ig ez a tábor 246 székkel rendelkezett, tehát gyengült a pozíciója. A mérsékelt jobboldali Köztársaságiak (LR) a korábbi 59 helyből csak 47 tudtak megszerezni, tehát 12 szenátort veszített. Nem jutott szenátori székhez Jeanne Dubard-Kajtár, magyarországi franciákat is képviselőjelölt, akit pedig esélyesnek tartottak.² Bruno Retailleau-t a korábbi frakcióvezetőt és jelenleg LR elnökjelöltet viszont újraválasztották. Nem jó jel azonban számára, hogy a politikus pártja szenvedte a legnagyobb vereséget ezen a szenátori választáson. Több korábbi LR szimpatizáns önkormányzati képviselő inkább a Marine Le Pen fémjelezte Nemzeti Tömörülés (RN) jelöltjét támogatta, nem pedig az egykori Nicolas Sarkozyhoz köthető pártformációt. Ez különösen is jellemző volt a földköz-tengeri partvidéken, elsősorban a délkelet franciaországi megyékben. A Centrista Unió három szenátori helyet veszített: a korábbi 27-ből csak 24 jelöltet tudott bejuttatni a testületbe. A szocialista párt a korábbi 21-ből egy hellyel kevesebbel folytathatja a Szenátusban. A magát radikális baloldali pártként definiáló, de inkább mérsékelt irányvonalat követő RDSE, a testület egyik legrégebbi csoportja, a szeptember 27-i választást megelőző öt mandátumból egyet elveszített. A függetlenek és a pártunkívüliek szintén egy-egy szenátori hellyel kevesebbel rendelkeznek,

1 Élections sénatoriales 2026, hozzáférés: 2026. október 2., <https://senatoriales2026.senat.fr/>.

2 Alexandre Pedro, Olivier Pérou, „Gérard Larcher réélu président du Sénat, prêt à activer le « verrou » constitutionnel en cas de victoire du RN en 2027”, Le Monde, 2026. október 1., https://www.lemonde.fr/politique/article/2026/10/01/gerard-larcher-reelu-president-du-senat-pret-a-activer-le-verrou-constitutionnel-en-cas-de-victoire-du-rn-en-2027_6786545_823448.html

mint a voksolást megelőzően. A választás másik nagy vesztes a Macron elnökhöz köthető RDPI volt: a korábbi öt helyett mindössze két szenátor kapott ismét mandátumot. A kommunista párt megőrizte a voksolás előtti négy helyét, míg a zöldek egy helyet veszítettek, így négy jelöltjük jutott be a szenátusba. A két radikális francia párt eredménye a várakozásoknak megfelelően átalakította a szenátus összetételét. A Nemzeti Tömörülés 9 jelöltet tudott bejuttatni a Szenátusba. Ez azt jelenti, hogy a meglévő hárommal már 12 főre növekedett a RN párt tagjainak a száma a testületben, így viszont már frakciót is tudnak alakítani, mert ehhez tíz szenátorra van szükség. A Nemzeti Tömörülés szövetségesével, a Jobboldali Összefogás a Köztársaságért (UDR) párttal közös, tizenöt fős frakció létrehozását tervezi. Az UDR élén a korábban a Republikánusokhoz (LR) tartozó Eric Ciotti áll, aki márciusban Nizza polgármesteri tisztségét is elnyerte.³

Újdonságnak számít, hogy a Lázadó Franciaország (LFI) két jelöltje is mandátumot szerzett a szenátusba. Ez jelentős siker a Jean-Luc Mélenchonhoz köthető, tíz éve létrehozott radikális baloldali párt számára, amelyik a Nemzeti Tömörülés után az egyik legdinamikusabban bővülő táborral rendelkező politikai formáció. Ugyanakkor probléma merült fel a két megválasztott LFI-szenátor kapcsán. Gabriel Amard, Jean-Luc Mélenchon veje esetében, aki nemzetgyűlési képviselőbből lett szenátor, kérdéseket vet fel, hogy a francia közigazgatási bíróság megsemmisítette a megválasztásában szerepet játszó Vénissieux és Vaulx-en-Velin települések márciusi önkormányzati választási eredményeit, mivel azokat a Nemzeti Tömörülés önkormányzati választási listáján szabálytalanul szerepeltek jelöltek. Ez a tény jelentősebb vitát váltott ki a sajtóban, mert többen megkérdőjelezik a szenátor legitimitását. Gabriel Armand helyzetét az is nehezíti, hogy csupán a szavazatok 10,09%-ával nyerte el a mandátumot, tehát rendkívül kis támogatottsággal. A másik megválasztott LFI-szenátor, Marc Péré, baloldali tömörülés jelöltjeként indult politikus, aki a választások után bejelentette, hogy ő Jean-Luc Mélenchon pártjának a szimpatizánsa

3 Manon Romain, „Sénatoriales : quels sont les nouveaux groupes au Palais du Luxembourg ?”, *Le Monde*, 2026. október 5., https://www.lemonde.fr/les-decodeurs/article/2026/10/05/senatoriales-quels-sont-les-nouveaux-groupes-au-palais-du-luxembourg_6788573_4355770.html

és ennek a politikai formációnak a képviselőjeként tekint magára. Megválasztását azonban a EELV, vagyis a francia zöldek is támogatták, ezért megpróbált különböző baloldali pártokat tömörítő frakció tagja lenni, de ezt a formációk tagjai élesen elutasították. Marc Péré párton kívüli baloldali politikusként egyik frakcióba sem ült be.⁴

Az újonnan megválasztott szenátorok mandátumaikat október 1-től vették át. Szintén október 1-én született döntés a szenátusi elnökről. Az egyetlen és esélyes jelöltet, az eddigi elnököt, Gérard Larchert választották meg. Ezt azt tette lehetővé, hogy a centrista és a mérsékelt jobboldali tábor együttesen jelentősen meghaladja az egyszerű többséget, vagyis a 175 voksot. A leghosszabb ideje szenátorként tevékenykedő Gérard Larcher (40 éve, 1986-ban választották meg először), aki 2014 óta folyamatosan a szenátus elnöke, újabb hároméves mandátuma garantált. Ez a pozíció különösen fontos, hiszen a mindenkori szenátusi elnök Franciaország harmadik legfontosabb közjogi méltósága az államfő és a miniszterelnök után. Ha betegség, halál vagy egyéb okból az államfő nem tudja gyakorolni jogait, átmenetileg a szenátus elnök kap ügyvezető feladatot az állam élén. Október 5-én kilenc szenátusi frakció alakult meg.

Mindeközben több nagyobb frakció már be is jelentette, hogy a korábbi vezetővel számolnak. Az LR-nél Matthieu Darnaud és a szocialistáknál pedig Patrick Kanner is marad.

A szenátusi választások tapasztalata, hogy tovább erodálódnak a mérsékelt, elsősorban jobboldali és centrista erők, miközben a radikális formációk egyre inkább teret nyernek a francia politikában. A szenátusban ugyanakkor továbbra is a mérsékelt jobboldal és a centrum rendelkezik jelentős többséggel. Kiegyensúlyozó szerepe egyre növekszik még akkor is, ha a törvényhozási folyamatban az utolsó szó a Nemzetgyűlésé. A Nemzeti Tömörülés frakcióalapítási lehetősége elsősorban szimbolikus jelentőségű: Marine Le Pen számára alkalmat kínál a párt növekvő támogatottságának hangsúlyozására és kormányzóképeségének bizonyítására. A szenátusi jelenlét megerősödésével

4 François Vignal, „[Info Public Sénat] Le groupe écologiste du Sénat ferme la porte au sénateur LFI Gabriel Amard et élit Mélanie Vogel présidente”, *Public Sénat*, 2026. szeptember 29., <https://www.publicsenat.fr/actualites/politique/info-public-senat-melanie-vogel-elue-nouvelle-presidente-du-groupe-ecologiste-du-senat>

az RN a parlament mindkét házában számottevő súllyal rendelkezik, miközben a Nemzetgyűlésben 2024 óta a legnagyobb frakciót adja. Nem szabad szem elől téveszteni, hogy a nemzetgyűlésben a legnagyobb frakciót ez a párt adja 2024 óta.

A Nemzeti Tömörülés abból, hogy külön szenátusi csoporttal rendelkezik, további előnyökhöz is jut. A frakcióval rendelkező pártok több pénzhez és jogosítványhoz is jutnak a szenátusban, ami a befolyás növelése szempontjából sem elhanyagolható. A csoport vezetésére a spanyol származású Edwige Diazt választották, akinek nagyszüleit még kommunista szimpatizánsokként tartották számon. Az LFI két szenátusi mandátuma esetében pedig szintén elmondható, hogy szimbolikus győzelemről van szó, amit ki lehet használni az elnökválasztási kampányhoz is.

2026 szeptemberének végére egyértelművé vált, hogy a biztos szavazók körében elsősorban a radikális elnökjelöltek támogatottsága erősödik, miközben a mérsékelt táborban nem mutatkozik érdemi változás, és a tartós megosztottság is aggodalomra ad okot. A legfrissebb, 2026 szeptember végén készült felmérés szerint Edouard Philippe, Le Havre polgármestere, a legesélyesebb, hogy bejusson a második fordulóba a centrista és mérsékelt jelöltek között. Ehhez az kell, hogy legalább Gabriel Attal visszalépjen a politikus javára. Ez esetben az LFI 16%-os, Édouard Philippe 21%-os és Marine Le Pen 33%-os támogatottságnak örvendhet. Egy ilyen forgatókönyv, látva a további jelöltek helyzetét a közvéleménykutatásban, még azt a lehetőséget sem zárja ki, hogy a Nemzeti Tömörülés elveszti az elnökválasztást.⁵

Egyes elemzők szerint érdekes kérdés a 2027-es elnökválasztások kapcsán Emmanuel Macron szerepe is. Az alkotmány szerint nem indulhat újra 2027-ben, de semmi nem zárja ki, hogy 2032-ben jelölt legyen. Az államfő és hozzá közel álló körök számára stratégiai szempontból érdek lehet Marine Le Pen hatalomba juttatása és ezen keresztül a következő öt évben a párt és az elnök „leamortizálása”.

5 John Timsit, Présentielle 2027 : Le Pen fait la course en tête, Philippe creuse l'écart face à Attal, la gauche recule... Découvrez le sondage du Figaro, Le Figaro, 2026. szeptember 30., <https://www.lefigaro.fr/elections/presidentielles/sondages/presidentielle-2027-le-pen-fait-la-course-en-tete-philippe-creuse-l-ecart-face-a-attal-la-gauche-recule-decouvrez-le-sondage-du-figaro-20260930>

Az államfőnek, ha nem is jelentős mértékben, de van arra lehetősége politikai állásfoglalásain keresztül, hogy némiképpen hatást gyakoroljon a kampányra.

A francia belpolitika újabb próbatétele

Az új szenátus megalakulásával egy időben Marine Le Pen pártja komoly támadásnak van kitéve. Jordan Bardella, aki a párt elnöke, aki az október 24-25-én Orleansban esedékes tisztújító közgyűlésen újra pályázik a párt vezetésére, és akit lehetséges jövőbeli miniszterelnökként is emlegetnek, a baloldali beállítottságú Mediapart online oknyomozó, újság célkeresztjébe került. A francia lap által szeptember 28-án megjelent cikk azt állítja, hogy 2013-ban Jordan Bardella antiszemita és rasszista kijelentéseket tett privát üzenetekben. A szerzők szerint ez jól mutatja, hogy nem sikeres a Nemzeti Tömörülés „ördögtelenítési” politikája, amelyet Marine Le Pen 2011-től próbál megvalósítani.⁶ Az érintett és a párt is elutasította a vádakat. Rágalmazás miatt pert fontolgat Jordan Bardella az újsággal szemben. Többek között az is kérdéseket vet fel, hogy miként jutott a Mediapart a Nemzeti Tömörülés elnökének e-mailjeihez. Felmerül a kérdés, hogy nem véletlenül a politikai formáción belüli feszültségek törtek így a felszínre? Ha léteznek valóban ilyen érzékeny információk, az csak a párton belülről szivároghatott ki. Marine Le Pen szociálisan érzékenyebb, a migráció kérdését leszámítva inkább baloldali politikájával szemben a fiatalok körében különösen népszerű Jordan Bardella gazdaságpolitikai szempontból liberálisabb, mérsékeltebb irányt képvisel. Sokan vannak a párton belül, akik szeretnék jelentősen háttérbe szorítani a fiatal politikust, hogy Marine Le Penre még csak véletlenül se vetüljön negatívan az árnyéka. Akárhogyan is jutottak el Bardella – egyébként 17 évesen – írt e-mailjei az újságírókhoz, az antiszemita vád jelentős károkat okozhat, de legalábbis megzavarhatja a Nemzeti

6 Alexandre Berteau és Antton Rouget, „Les banques sont toutes détenues par des juifs” : Jordan Bardella face à ses écrits antisémites”, Mediapart, 2026. szeptember 28., <https://www.mediapart.fr/journal/politique/280926/les-banques-sont-toutes-detenees-par-des-juifs-jordan-bardella-face-ses-ecrits-antisemites>

Tömörülés elnökjelöltjének kampányát. Ezt ellenfelei maximálisan ki is használják. Kérdés, hogy ez az esemény milyen hatással lesz Marine Le Pen támogatottságára. Ez a helyzet akár még újabb lendületet is adhat a kampányának, mert sokan nem tartják hitelesnek a Mediapartot és főleg egyfajta mondvacsinált vádként értelmezik a cikk állításait, az idősebb generációnál viszont beindíthatja a korábbi reflexeket, amelyek elutasítják a Nemzeti Front örökségét, és így potenciális szavazók elfordulhatnak Marine Le Pentől. Rövid távon a szenátusi győzelemről mindenképpen eltereli a figyelmet és taktikai váltásra kényszeríti a pártot. Bármilyen formában is reagál a Nemzeti Tömörülés, ezzel a váddal megsérült az a kép, hogy a párt komoly és kormányzásra kész, inkább mérsékelt alternatíva a franciák számára.

Mindeközben a Jean-Luc Mélenchonhoz kötődő radikális baloldal a középiskolások mozgósításával igyekszik tiltakozási hullámot erősíteni Franciaországban. Látványosan a diákok mellé álltak, akik a tanárhány, a túlszűfolt osztályok és az iskolaépületek rossz állapota ellen tüntetnek hivatalosan. A középiskolások bizonyos csoportjai számos esetben az LFI megválasztott képviselőinek a jelenlétében, agresszivitástól sem visszariadva, elbarikádoztak többszáz intézményt az országban.⁷ A diákok és a rendőrök között egyre több a sebesült, miközben már közel ezer fiatal állítottak elő garázdaság vagy hivatalos személy elleni erőszak miatt. Jean-Luc Mélenchon célja a jelenlegi kormányzat és a centrista erők lejáratása, illetve a fiatalok támogatásának megszerzése. Nem utolsó szempont az állandó média jelenlét sem. A Lázadó Franciaország a nyár végétől profi kampányt folytat. Clémence Guetté LFI-képviselő olyan politikai közösségek kialakítását szorgalmazza könyvében, amelyek a baráti kapcsolatokra építenek, és a túlzottan széttöredezett, individualista társadalom problémájára egyfajta „kommunista” választ kínál, és széles körben népszerűvé vált.⁸ Ma már az LFI nem csak a bevándorló, marginalizált

7 Antoine Albertini, Damien Leloup és Eléa Pommiers, „Le blocage des lycées prend de l'ampleur et oppose La France insoumise et le gouvernement”, Le Monde, 2026. szeptember 28., frissítve 2026. október 7., https://www.lemonde.fr/societe/article/2026/09/28/le-blocus-des-lycees-prend-de-l-ampleur-et-oppose-la-france-insoumise-et-le-gouvernement_6785108_3224.html

8 Clémence Guetté, Pour une politique de l'amitié (La Découverte, 2026), https://www.editionsladecouverte.fr/pour_une_politique_de_l_amitie-9782348094965

csoportoknál, hanem a polgári, főleg fiatal korosztály körében is egyre népszerűbb. A diáklázadások szintén háttérbe szorítják a párt szénázatba való bekerülésének sikerét, de a cél az elnökjelölt, Jean-Luc Mélenchon mögött kibontakozó dinamika fenntartása, felerősítése - erre viszont jó eszköznek tűnik.

Fél évvel az elnökválasztás előtt a belpolitikai helyzetet tovább bonyolítja a 2027-es. költségvetés kérdése. Október 1-én mutatta be kormányülésen a miniszterelnök a tervezetet, amelyben 54 milliárd eurós megtakarítást kívánnak elérni. A francia államháztartás helyzete aggodalomra ad okot, főleg, hogy az ország az euró övezetben a legdrágábban tud piaci kölcsönt felvenni és a szuverén államadóság egyre növekszik – mára elérte a GDP 119%-át. Az ország legnagyobb kiadása kamatok visszafizetésére megy. A kampány és a 2024 óta három nagy politikai blokkra tagolódo nemzetgyűlés erőviszonyai miatt a korábbi éveknél is nehezebb lesz biztosítani a jövő évi költségvetés elfogadásához szükséges többséget.

A jövő évi elnökválasztás dilemmái

A 2027-es elnökválasztás előtt megtartott szenátusi választás eredménye elsősorban szimbolikus jelentőségű újdonságokat hozott, de alapvetően az elmúlt években látható tendenciák megerősödését mutatta. A francia radikális jobboldali párt előretörését és egyre növekvő támogatottságát, illetve a szélsőbaloldali politikai formáció növekvő politikai befolyását húzta alá. Az elnökválasztás szempontjából egyértelműen jól felhasználható Marine Le Pen és Jean-Luc Mélenchon számára is az eredmény, még akkor is, ha a mérsékelt jobboldal és a centrum dominanciája továbbra is érvényesül a Szenátusban.

Hat hónap nagyon hosszú idő és az elmúlt elnökválasztások tapasztalata is azt mutatja, hogy még váratlanul, az utolsó pillanatban is változhat a helyzet – ugyanakkor a jelenlegi felmérések alapján nagy esélye van Marine Le Pennek a győzelemre. Egy olyan forgatókönyv sem veszélyeztetné, ha a második fordulóba a radikális baloldali Jean-Luc Mélenchonnal kerülne be. A Nemzeti Tömörülés jelöltje

viszont nehezebb helyzetbe kerülhet, ha ellenfelei egy egyértelműen centrista és mérsékelt jelöltet tudnak állítani. Egyelőre Le Havre polgármestere, egykori miniszterelnök, látszik erre esélyesnek. Édouard Philippe számára ugyanakkor nem könnyű elfelejteni a választókkal, hogy annak az Emmanuel Macronnak volt a miniszterelnöke, akinek megítélése mára rekordmélységbe süllyedt: mindössze 18% vélekedik róla kedvezően. A Nemzeti Tömörülés pártelnöke, Jordan Bardella kapcsán kitört botrány ellenére egyelőre Marine Le Pen tűnik a legesélyesebb jelöltnek, de sok fog múlni azon, hogy kihívója a második fordulóban ki lesz. A jelenleg esélyes jelölteken kívül váratlanul megjelenhet más, esetleg az ismert pártokon kívüli jelölt is, mint az történt 2016-ban. Sok fog múlni azon is, hogy milyen mértékig fog összezární a centrista és mérsékelt, de rendkívül megosztott politikai tábor a második fordulóban. Az is fontos kérdés lesz, hogy a hatalomra jutó új elnök, bárki is legyen az, milyen parlamentre támaszkodhat. Előrehozott nemzetgyűlési választásokra mindenképpen sort kell majd kerítenie, hogy a jelenlegi patthelyzetet feloldja, de egyáltalán nem biztos, hogy az új, 2027 nyarán felálló testület legalább egyszerű többséget fog biztosítani az új elnök számára.

Franciaország várhatóan tovább távolodik az erős elnöki rendszertől és a IV. Köztársaság idejére emlékeztető parlamentarista modell kerülhet előtérbe. Mindezt figyelembe véve fontos magyar érdek lehet a lehető legszélesebb parlamenti kapcsolati rendszer kiépítése.

**MAGYAR
KÜLTÜGYI
INTÉZET**